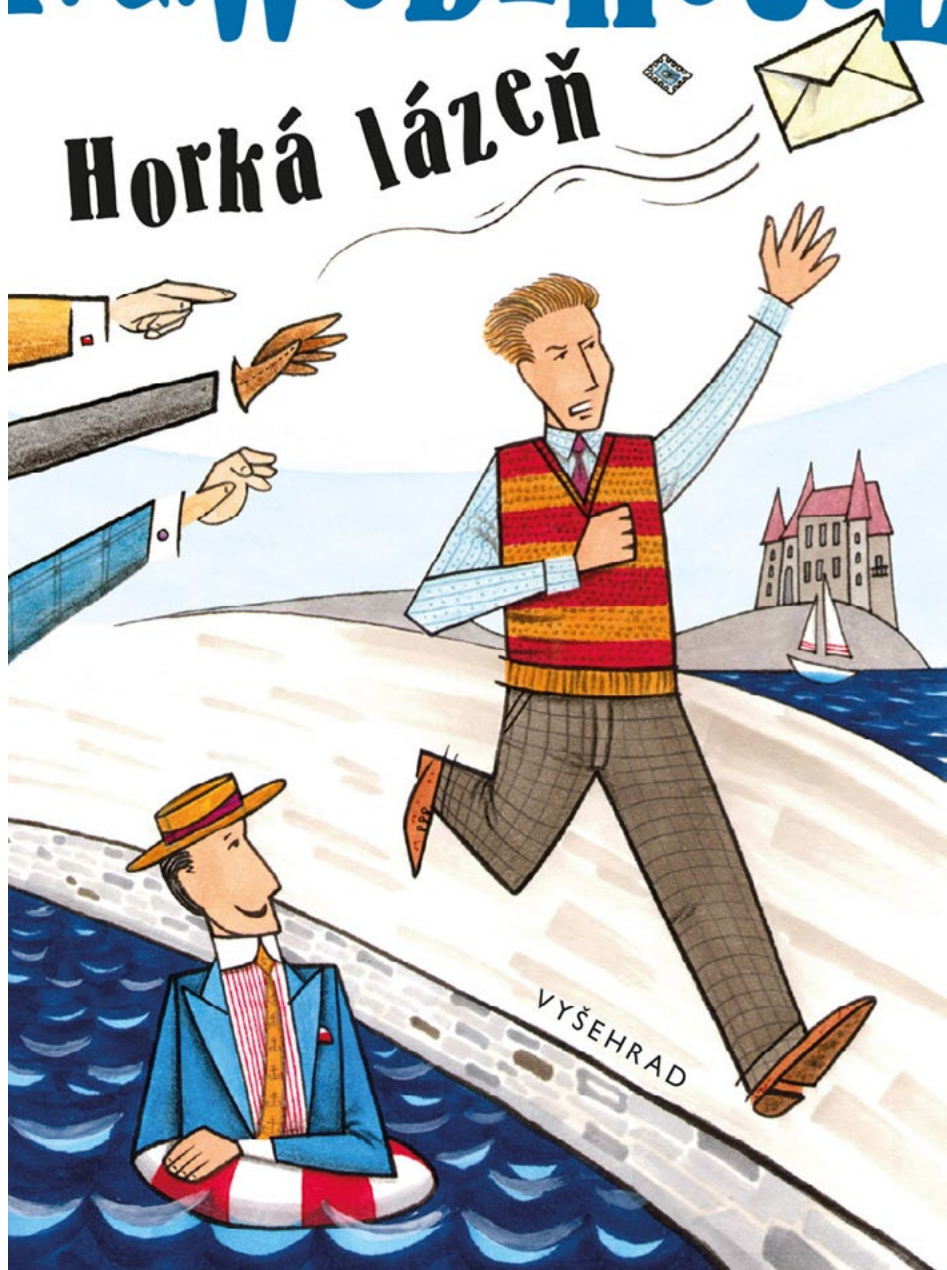

P.G. WODEHOUSE

Horká lázeň

Horká lázeň

Vyšlo také v tištěné verzi

Objednat můžete na
www.ivysehrad.cz
www.albatrosmedia.cz

Pelham Grenville Wodehouse
Horká lázeň – e-kniha
Copyright © Albatros Media a. s., 2019

Všechna práva vyhrazena.
Žádná část této publikace nesmí být rozšiřována
bez písemného souhlasu majitelů práv.

ALBATROS **MEDIA**

PELHAM
GRENVILLE
WODEHOUSE

HORKÁ
LÁZEŇ

**Pelham
Grenville
Wodehouse**

**Horká
lázeň**

VYŠEHRA D

O B S A H

1. Staří známí se setkávají v přímořském letovisku . . .	7
2. Nerozvážené dobrodružství mladého milionáře	27
3. Packy Franklyn nutně potřebuje pozvání na zámek Blissac	60
4. Přípravy na festival svatého Rocha	68
5. Družné veselí leckdy vede k nepěkné roztržce	74
6. Packy se představuje jako vikomt de Blissac.	80
7. Senátor Opal se spletl v osobě snoubence své dcery Jane	94
8. Je komorná Medway ve skutečnosti někým jiným? .	103
9. Slečna Putnamová se vyptává	118
10. Vévoda je podvodník Carlisle a Medway jeho ztracená Gertie	122
11. Dvojnásobné selhání kasaře Soupa Slatteryho	132
12. Paní Gedgeová se vrací	150
13. Packy je odhalen a vydává se za detektiva	156
14. Blair Eggleston je nespokojen se svým údělem.	167
15. Gordon Carlisle získává zpět náklonnost své ztracené Gertie	174
16. Lady Beatrice odhalila Packyho věrolomnost a zrušila zasnoubení.	180
17. Dramatické události v ložnici paní Gedgeové	197
18. Nakonec si nikdo nemohl stěžovat.	216

Staří známí se setkávají v přímořském letovisku

1

Městečko St. Rocque leží na mořském pobřeží na severu Francie. Zámek Blissac stojí poblíž městečka St. Rocque a pan J. Wellington Gedge sedí na terase zámku Blissac, poblíž vchodu do zámeckého salonu. Čte si došlé dopisy.

Náhodný pozorovatel, kdyby si měl vybrat mezi pozorováním krajiny včetně budovy zámku nebo pana Gedge, učinil by lépe, kdyby zvolil první možnost. Pan Gedge je člověk nevysoký, zavalitý a všeobecně na pohled nevalný; lze říci, že je skvrnou na tváři svého okolí. Zdejší krajina je naopak čarokrásná. Zámek stojí nad svahem, obklopen zahradami, pestrobarevnými záhony a ozdobnými křovinami, táhnoucími se dolů k jezeru. Za jezerem už začíná pás písečných dun a za nimi spatříme přístav plný kotvících lodí.

Vlevo od přístavu se rozkládá městečko, shluk červených střech a bílých zdí; uprostřed se pyšně tyčí lesklá kopule městského kasina. St. Rocque, kdysi skromná rybářská víska, je dnes oblíbeným společenským střediskem, kde se shromažďují lidé, kterým zřejmě lahodí pohled na netečné krupiéry, jak si malými hrabičkami přitahují jejich zděděné peníze.

Pan Gedge si četl došlou korespondenci a na krajinu nehleděl. Naprosto o ni nedbal. Neměl kladný poměr k tomuto místu, a to zvláště onoho rána, kdy tři z došlých dopisů pocházely z Kalifornie. Pan Gedge trpěl steskem po vzdálené

vlasti. Byly tomu dva roky, co se oženil a následkem toho se odstěhoval do Evropy, a celou tu dobu si stýskal. Kterýsi básník pěl o nešťastníkovi, jenž byl opustil rodnou Vysočinu a ztratil tak navždy možnost střílet jelena. Pan Gedge toužil po své oblíbené benzinové pumpě v Glendale, stát Kalifornie, a po rodných stáncích s hotdogy.

Smutně dumal o svém neštěstí, když se na terase objevila postava, v níž při bližším přihlédnutí poznal komornou své ženy, dívku jménem Medway.

„Paní si přeje, abyste k ní hned zašel, pane.“

„Co to?“ Pana Gedge ta žádost překvapila, protože už toho dne svou velitelku navštívil. „Proč to?“

„Asi to bude proto, že se milostpaní rozhodla odplout dnes odpoledne do Anglie, pane.“

„Jakže!“ užasl pan Gedge. „Na jak dlouho?“

„To já prosím nevím, pane.“

Pan Gedge velmi toužil znát odpověď, neb na tom mnoho záleželo. St. Rocque je velmi klidné a ospalé místo, s výjimkou jednoho dne v roce, svátku svatého Rocha. Tehdy se městečko rozjasní a rozdovádí maškarním karnevalem a ten den se blížil, festival vypukne už příští týden a pan Gedge neměl naprosto žádnou vyhlídku na účast ve všeobecném veselí, pokud by zůstal pod matrimoniálním dozorem. Nyní se však zdálo, že svitla naděje. Rychle posbíral dopisy, nacpal si je do kapsy a pospíchal do zámku.

Každý milovník starožitností by ten zámek jistě miloval a obdivoval. Původem z konce čtrnáctého a počátku patnáctého století, nesl zámek příslušné svědectví. Pan Gedge soudil, že jeho architekt musel notně šilhat. Nelíbilo se mu plesnivé kamenné zdivo a roztodivné věžičky tu a tam trčící; nebyl to dům podle jeho vkusu. Interiér byl přizpůsoben moderní době podle francouzských měřítek, tedy svítilo se elektřinou a byly tam dvě koupelny. Něco méně dokonalého, než nač si zvykl v Glendale v Kalifornii.

Svou choť našel v takzvaném „benátském“ apartmá, které se vyznačovalo zdobenými stropy, bohatě vyřezávanými tak, až z nich šla hrůza. Dlela na lůžku a diktovala dopis své sekretářce, slečně Putnamové. Slečna byla drobná bezbarvá dívka s brýlemi v tmavých obroučkách, vyzařující dojem vyvážené důvěryhodnosti.

Paní Gedgeová byla naopak žena solidně stavěná, středně těžká tonáž, tmavovlasá a o něco mladší než její manžel. Stačilo na ni pohlédnout, aby člověk pochopil, proč pan Gedge vždy koná v souladu s jejím přáním. I když spočívala na lůžku, bylo zřejmé, že má všechno pod palcem. Pan Gedge věděl o její minulosti pouze to, že její zesnulý první manžel byl multimilionář Brewster, ropný velmož, a že ona zdědila celý jeho majetek. Někdy ho napadlo, že snad byla původním povoláním krotitelkou šelem.

Letným pokynem propustila sekretářku a posadila se zpříma.

„Co se to děje,“ otázal se pan Gedge a usedl na židli po sekretářce. „Medway mi řekla, že chceš dnes odpoledne odjet do Anglie? Co to, proč?“

„Obdržela jsem zprávu od svého advokáta. Naskytl se jakýsi daňový problém, kvůli němuž chce, abych se dostavila.“

„Máš lodní lístek?“

„Putnamová to zařídí. Od tebe potřebuji, aby zašel do lékárny a obstaral mi prášky proti mořské nemoci. Nejlepší je Phillipsonův Mal-de-Mer-o.“

„Provedu.“ Odmlčeli se a pak se pan Gedge jen tak mimochodem zeptal: „Jak dlouho se tam zdržíš?“

„Asi týden.“

„Aha,“ poznamenal pan Gedge a oči mu zajiskřily předtuchou radovánek při oslavách svatého Rocha. Nejenže se bude moci zúčastnit, ale zúčastní se v plné parádě. Jestliže si někdo myslí, uvažoval pan Gedge, že si nenavléknu

pyžamové kalhoty a jednu z halenek své manželky a neomotám si hlavu barevným šátkem, jako nosí orientální potentáti, šeredně se mýlí.

„Inu, šéfe,“ vyjádřil se pan Gedge, „zůstanu tady sám, jako kůl v plotě, ale nějak to vydržím,“ prohlásil neohroženě, přesně podle rodové tradice glendaleských Gedgeů.

„Nebudeš sám. Copak jsem ti to neřekla?“

„Cos neřekla?“

„Pozvala jsem k nám na zámek pár lidí, přijedou pozítří.“

Radostná nálada pana Gedge povadla. Neliboval si v úloze hostitele a představil si, že horda návštěvníků neblaze zasáhne do jeho plánů. „Co je to za lidi?“ zeptal se.

„Jen tři, senátor Opal s dcerou...“

„Proboha, Opal?“

„... a vikomt de Blissac.“

„Cože!“

„Nikdy jsem se s ním nesetkala, ale řekli mi, že je to roztomilý mladý muž.“

Pan Gedge pocítil potřebu ji opravit: „Roztomilý mladý otrapa. Nepřetržitě nadrátovaný, to zase řekli mně.“

„To je mi známo, a proto jsem přikázala, aby se během jeho návštěvy nepodával žádný alkohol. To je hlavní důvod, proč ho k nám jeho matka posílá, aby pobyl po dobu několika týdnů ve zcela abstinentsním prostředí.“

„Propána, chceš z našeho domova udělat nějakou odvykací léčebnu?“

„Jsem velice šťastná, že budeme mít příležitost vikomta přivítat. Potřebuji si také promluvit se členem rodiny o stavu tohoto domu. Paní vikomtessa mi řekla, že je všechno v pořádku, zejména potrubí, ale není tomu tak, bohužel. A cisterna na střeše je děravá.“

„Takže mým úkolem bude přivítat ho u brány,“ nespokojeně konstatoval pan Gedge, „se slovy ‚Vítejte, vikomte, pojdte dál, jako doma, napít vám nedám, ale pojdte se mrknout na děravou cisternu.‘ Tomu říkám prvotřídní uvítání.“

Chvíli cosi nevrle mružel a pak ho to napadlo.

„Co to všechno znamená? Senátoři, vikomti,“ tázal se podezíravě, „plný barák lidí, proč? Co za tím vězí? Co s tím vikomtem? K čemu je nám senátor?“

Paní Gedgeová hned neodpověděla, jen se přihrčila a v jejích očích se objevil záblesk, jako když se levhart chystá ke skoku.

„Na tom není nic divného,“ prohlásila. „Vikomtova matka je vlivná osoba, má styky ve vládních kruzích.“

„A co my s tím?“

„Každý její přítel najde přátele ve francouzské vládě.“

Pan Gedge neměl v plánu trávit víkendy ve společnosti francouzské vlády a dal to najevo.

„A senátor Opal má velkou váhu ve Washingtonu a může prakticky rozhodovat o jmenováních.“

„O jakých jmenováních mluvíš?“

„Třeba o jmenování amerického velvyslance ve Francii.“

„Koho chce udělat americkým velvyslancem ve Francii?“
Pan Gedge vůbec nechápal, o čem je řeč. Avšak lepší otázku nemohl položit; paní Gedgeová teď mohla vysvětlit situaci bez dalších okolků.

„Tebe přece,“ pravila.

2

Na člověka v agonii není nikdy pěkný pohled. Nebylo by dobré zabývat se podrobnostmi reakce pana Gedge na manželčino sdělení: Zprvu jen němě užasle civěl, pak zoufale zachroptěl a zalapal po dechu a nakonec v panické hrůze vyskočil ze židle, jako by ho bodli špendlíkem. A taky bude lépe, učiníme-li jen letmou zmínku o jeho slovních projevech, nejprve to bylo pouhé „Ksaku, co je to za nápad?“, až posléze zoufale volal, „Slitování!“ Zamlčíme, že pobíhá je po pokoji ve zmíněné panické hrůze povalil malý stolec,

plný skleněných a porcelánových drobnůstek. Na tyto okolnosti se vztahuje naše zásada referovat o událostech nezá-
částně.

Priznejme si však, že ho to hluboce zasáhlo. Jsou lidé, kteří se pachtí po titulech a uznáních. Pan Gedge do této skupiny nepatřil. Netrpěl ctižádostí a myšlenka na funkci velvyslance ho plnila bezmeznou hrůzou.

Má-li se ten plán uskutečnit, říkal si, uplynou roky, než se dostanu domů do Kalifornie. Roky, které budu trávit v městě, jež bytostně nenávidím, ve společnosti lidí, z nichž se mi dělá nevolno. Najednou se dostavilo podezření, že snad páni ambasadoři musí nosit uniformy, jejichž součástí jsou saténové pumpky.

„Ale já nechci být velvyslancem!“

Pro paní Gedgeovou to bylo něco jako výkřik raněné zvěře, jež si líže rány v odlehlém lesním zákoutí.

„Být velvyslancem je maličkost,“ řekla konejšivě. „Jde čistě jen o peníze. Máš-li na to a podporují-li tě lidé jako matka vikomta de Blissac a senátor Opal...“

Pan Gedge uviděl slabý paprsek naděje: „Copak nevíš, že mě starý Opal srdečně nenávidí? Pohádali jsme se kdysi na golfovém hřišti a on mi to nikdy nezapomněl.“

„Vím to,“ řekla paní, „ale to už neplatí. Bude tě podporovat ze všech sil.“

„Proč myslíš?“

„Dostala jsem od něho dnes ráno dopis, který mne o tom přesvědčil.“

„Co píše?“

„Nic konkrétního, ale ten dopis na mne dělá dobrý dojem.“

Ostražitě si ji změřil. Maličko se usmívala, takže tušil, že má něco za lubem.

„Co tím chceš říct?“

„Nic zvláštního,“ odušila paní. Často se stávalo, že se chovala tajemně, s tím už měl zkušenost. „Zítřka se s ním sejdu v Londýně. Brzy uvidíš, že to projde bez potíží.“

„Ale proč, proboha, chceš ze mne najednou udělat velvyslance?“

„Dobrá, vysvětlím ti to. Mabel, sestra mého zesnulého Wilmota, mi po našem sňatku dala zřetelně najevo, že nesouhlasí a že vdova po Wilmotu Brewsterovi si má vážit svého vdovského údělu. Asi by byla nejradši, kdybych byla provedla *satí*.“

„Co že chtěla?“

„To nic, jen jsem žertovala. *Satí* se říká tomu indickému zvyku, že se vdovy upalují na hranici s milovaným nebožtíkem.“

Pan Gedge se zatvářil tklivě, jako by přemýšlel, jaký kousek mu vyvedl nelaskavý osud, když učinil ze zesnulého pana Brewstera Kalifornana a ne Inda.

„A tak jsem se rozhodla, že z tebe udělám velvyslance ve Francii. Mabel se o tobě vyjádřila, že jsi pan Nikdo. Ambassador, to už je Někdo! Moc ráda bych ji viděla, až si to přečte v novinách.“

Pan Gedge tomu naslouchal nevěřícně, s pootevřenými ústy a vypoulenými zraky. Už věděl o životě dost, aby pochopil, že muž, jenž se stal předmětem sváru mezi ženami, nemá šanci. Chvilí mlčky a bezmocně seděl a mechanicky seštipoval pokrývku, pak se zvedl ze židle a oznámil, že zajde pro ty pilulky proti nevolnosti.

3

Ve chvíli, kdy se pan Gedge vydal na cestu do lékárny, do baru hotelu des Étrangers vstoupil muž protřelého typu, jehož švihácký oděv napovídal, že se asi pohybuje v pochybné společnosti.

Tento hotel není daleko od městského kasina. Popravdě řečeno, je tak blízko, že je snadné prohrát všechny peníze a zaskočit si do hotelu pro další hotovost a opět ji dokonale prohrát během několika minut. Město St. Rocque se hotelem

des Étrangers pyšní, a to zcela právem. Je tam vše, co si host může přát, prvotřídní orchestr a skvělá kuchyně, v každém pokoji telefon a zahrada, kde si hráči mohou v ústraní prohnat hlavu kulí, a je tam ovšem onen moderní bar, kde kraluje mistr koktejlů Gustave, odchovanec pařížského lokálu Chez Jimmy.

Švihák protřelého typu vstoupil do baru v okamžiku, kdy tam seděl jediný host, který si četl pařížské vydání listu New York Herald. Jen na okamžik vzhlédl od novin, aby si odklepl popel z cigarety, a přitom jej příchozí švihák zahlédl. Následoval výkřik radostného překvapení, když poznal starého známého.

„Oily!“ zvolal.

„Soup!“ zaradoval se čtenář novin.

Srdečně si potřásli pravicemi. Doma v Americe nebyli blízkými přáteli, znali se jen zběžně, ale to je takové pravidlo, že v cizině se každý rád nadšeně spřátelí s krajanem, třeba ho dřív skoro neznal.

„Jak se máš, starej raubíři?“ hlaholil švihák a mluvil ovšem obrazně, protože oslovený Gordon Carlisle měl ve skutečnosti jiné zájmy. Sféra finančních investic je jen vzdáleně spřízněna se surovým lupičstvím.

„Rád tě vidím, ty jeden švindlíři,“ jásal finančník, a byla to také urážlivá a nepřesná charakteristika, neboť elegantní Soup Slattery byl specialistou na pancéřové pokladny.

„Tomu říkám nenadálá radost. Takové setkání,“ konstatoval pan Slattery. Posadil se ke stolu a jeho žulová tvář s podezíravými očima změkla v přátelském úsměvu. Střelnou zbraň sice neodložil v šatně, ale choval se zcela, jako by tak byl učinil.

„Co tady děláš, Oily?“

„Jen se rozhlížím...“

„Taktéž i já,“ řekl Soup a pak začali vyjednávat s číšníkem o výběru nápojů. Poté se zase vrátili k původnímu tématu. Dlouho se neviděli a měli si co vyprávět.

Hovořili o starých časech, co dělá Plug jaksejmenuje a co Shorty, pan Slattery ukázal svému společníku jizvu na předloktí, kterou utržil, když ho nervózní majitel domu překvapil a postřelil při akci v Des Moines, stát Iowa, a pan Carlisle se pochlubil šrámem na levé noze; zklamaný podíl- ník na zlatém dole v Austrálii ho tehdy kousl. Tak strávili malou půlhodinku a pak se dostali k důvěrnějším stránkám svých životních zkušeností.

„Co tvoje panička, je tady s tebou?“ zeptal se pan Slattery.

„Panička?“

„Někdo mi řekl, už nevím kdo, že jsi ženatý. Mělo to být s Tichošlápkou Gertie.“

Smutná tvář Gordona Carlislea ještě více posmutněla.

„Ne, to nejsem,“ řekl.

„Ten chlápek to tvrdil!“

„Říkám ti, nejsem.“ Prohlásil to dost zhurta, ale pak se zastyděl, že se snad provinil netaktností k příteli, a dodal na vysvětlenou: „Nepohodli jsme se...“

Zaváhal, ale po krátké chvíli nutková potřeba sdělit osob- ní trápení převládla nad ostychem.

„Vůbec o nic nešlo,“ postěžoval si. „Nepatrné nedorozu- mění, které by se normálně dalo vyřešit, vyříkat si to. Ona musela strávit pár týdnů ve špitále se zlomenou nohou a já jsem v té době tu a tam vyhledal jednu její kamarádku, čis- tě z obchodních důvodů. Ona se to nějak domákla a udělala kravál. Vysvětlil jsem jí to, okolnosti a všechno bylo jakse- patří, ale ona nepřestala, slovo dalo slovo, vzala mě do hlavy vázou a zmizela z mého života. Už je to přes rok, od té doby jsem ji neviděl. S ženskýma to není snadný.“

„To ti povím,“ souhlasil pan Slattery. „Nikdy nevíš, na čem s nima jseš. Já jsem na tom naprosto stejně. Kamaráde, já bych mohl napsat román! Nejlepší parťačka, co jsem kdy měl, a zmizela, ani mi nenechala telefonní číslo.“

„Bez Gertie jsem vyřízený.“

„Já jsem vyřízený bez Julie.“

„Teda jako v byznysu, to chci říct.“

„To já taky, čistě v byznysu. S Julií to nebyla mezi námi žádná romantika. Ty jsi asi neznal Julii?“

„Neznal.“

„Kamaráde, Julie byla nejlepší kontakt v kasařské profesi. Všude ji zvali do nejlepších domů a všude jí to prošlo, poněvadž měla úroveň a vzdělání, četla knihy. Když promluvila, to byla řeč jako kdyby patřila do registrované aristokracie.“

„Gertie...“

„Julie,“ neochvějně pokračoval pan Slattery, „mi stála po boku dlouhá léta, jsou to teď čtyři roky, a najednou mi řekla, že končí. Jen tak. Bez dalších řečí odprejskla. Vždycky jsem se s ní poctivě dělil, fifty fifty, nikdy jsem ji neošidil o pěťák. Jenomže moje zkušenost je, že čím jste k ženským spravedlivější, tím víc vás berou na hůl. Jo, kamaráde, tak je to a od té doby to se mnou jde z kopce.“ Pan Slattery zaváhal a dodal: „Chceš něco slyšet, Oily? V poslední době si i na někoho počínám.“

„Fakt?“ otázal se pan Carlisle a snažil se potlačit pohoršení v hlase, ale nezdařilo se mu to. To se rozumí, v každém oboru podnikání existují třídní rozdíly, a oškliví-li si někdo surové násilnosti, nebudeme ho jen proto považovat za povýšeného snoba.

Pan Slattery se zarděl, ale ohradil se: „Co mi zbývá, potřebuju uhájit holé živobytí.“

„Ale ovšem,“ ubezpečil ho pan Carlisle.

Zavládlo rozpačité mlčení. Když pak pan Slattery promluvil, z jeho projevu byla patrná snaha o znovuzískání dobré pověsti.

„Ne neříkám, že bych nedokázal udělat káču, kdyby byla příležitost. Tady v okolí by se mohla naskytnout. Šel bych na to zítra, z fleku bych šel, jen kdybych měl někoho, kdo by mi to napřed uvnitř omrkl.“

Pan Carlisle se o to začal zajímat. V jeho otázce nebyla ani stopa kritické povýšenosti.

„Fakt, přímo tady někde?“

„Jen kousek od města, jmenuje se to *Château Blissac*.“

Pan Carlisle zavrtěl hlavou. „To vůbec neznám. Jsem tady poprvé.“

„Zámek na kopci, nad kasinem. Nějaká Američanka to má pronajaté a jistě tam má spoustu kvalitního zboží.“

„To není tak jisté...“

„Prosím tě, to je bez debaty. Když si pronajme takovej zámek.“

„Nejspíš to nemá doma, ale v bance,“ soudil pan Carlisle, následkem prožitého nezdaru pesimisticky naladěm.

„To je možný, ale s tím nemá smysl se trápit. Když nemám nikoho, aby mi to tam omrkl, nemůžu nic dělat tak jako tak.“

„Já bych ti to klidně moh zařídit,“ nadějeplně navrhl pan Carlisle. „Proč bych to neudělal?“

„Jak by ses tam dostal?“ namítl pan Slattery. „To není jen tak a mužskej nemá šanci. Bez kontaktní ženy jsem vyřízenej.“ Dopil a povstal. „Půjdu se projít. Ty tady bydlíš?“

„Tady nebo jinde, to je fuk,“ otráveně odvětil pan Carlisle, naprosto pod vlivem ekonomické situace.

Pan Slattery vyšel na prosluněnou ulici a vydal se k přístavu. Kroky ho zanesly do úzké a zanedbané uličky. V uličce zpozoroval malého zavalitého mužíka, který si tam četl dopis.

Pan Slattery na okamžik zaváhal a pak s povzdechem vytáhl z kapsy pistoli. Nedělal to rád, ale šlo mu o holé živobytí a v takových situacích se každý frank počítá. Přistoupil k mužíkovi a požádal ho, aby dal ruce vzhůru.

Pan Gedge dal poslušně ruce vzhůru. Pro člověka tak siláckého by to ochotně udělal, i kdyby nedržel automatickou pistoli. Bylo to trochu jako reakce na přísný pohled manželky. Polekal se, ale zároveň pocítil tak trochu soucit s násilníkem, který se naivně domníval, že si tímto zákrokem může pomoci k jakémukoli obohacení. Pan Slattery se několika zručnými hmaty přesvědčil o smutné skutečnosti. Do očí mu vstoupil výraz zklamání a špička přeraženého nosu se žalostně zachvěla. Z očí do očí hleděl vstříc nepochybnému životnímu nezdaru.

„Jak to, vy nemáte žádné prachy?“ zeptal se podrážděně.

„Ani cent,“ ujistil ho pan Gedge.

Pan Slattery si ulevil nevlídným citoslovcem. Od slušně oděného, dobře krmeného chlápka čekal nějaký počinek. Vrátil pistoli do kapsy a zoufalým gestem si posunul kloboúk do týla. Pan Gedge se podíval a překvapeně vyhrkl: „Počkejte, vždyť já vás znám!“

„Ano?“ nerudně reagoval pan Slattery, který teď usoudil, že už mu na ničem nezáleží. Aspoň nějaké drobné na oběd by si byl za svou námahu zasloužil.

„Nejste vy ten samý, co mě jednou v noci obral v Chicagu?“

Pan Slattery si ho prohlédl, ale nic mu to neřeklo. Setkává se v životě s tolika lidmi... „Co jste měl na sobě?“

„Šedý oblek s neviditelnou modrou nitkou!“

„Ne, nevzpomínám si. Promiňte.“

„To si vzpomenete. Přišel tam polda a vy jste ho ožulil, vzal jste si mě pod paží a šli jsme jako spolu, že jsme jakoby kamarádi a zpívali jsme!“

„Zpívali, a co jsme zpívali?“

„*Tvoje bledé ručky, jež miloval jsem v Shalimaru.* Zpíval jste bas.“

Pan Slattery si teď vzpomněl, tvář se mu rozzářila poznáním.

„Jasně! No ne, to je náhoda!“

„*It's a long way to Chi...*“

„Máte pravdu!“

„Řekli mi tenkrát, jak se jmenujete. Počkejte, já si vzpomenu.“

„Kdo vám řekl?“

„Poldové, když jsem vás popsal. Už to mám: Soup Slattery! Jeden policajt řekl, že to vypadá na Soupa Slatteryho a druhý s tím souhlasil, že to asi byl starý dobrák Soup, a pak zase hráli dámu. Jenom se divili, že obíráte lidi na ulici, protože jste byl známý jako kasař. To jim neštymovalo.“

„Já to mám jako vedlejší obor, jen tu a tam,“ objasnil mu to Soup, trochu nejistě. „To snad nevadí?“

„Vůbec ne,“ uklidnil ho pan Gedge. „Já jsem se vším svolnej.“ Chystal se připomenout, že i Michelangelo se střídavě věnoval různým oborům ve výtvarném umění, ale pan Slattery navázal na předchozí téma.

„Jak to přijde, že u sebe nemáte vůbec žádný prachy?“

„Já nikdy nemám.“

„Vypadáte jako majetný člověk.“

„Moje žena má všechny prachy. Tím myslím *všechny* prachy. Po nebožtíkovi.“

„A vy jste se šikovně přiženil? Poštěstilo se vám, vidíte?“

Z jeho hlasu zněl odsudek. Pan Slattery byl citově založený, a když někde ve filmu uviděl čistě komerční ženitbu s bohatou vdovou, bylo mu to vždy proti mysli.

Pan Gedge vycítil, co zůstalo nevysloveno.

„Neženil jsem se pro peníze,“ vysvětlil. „Sám jsem tehdy byl v balíku, ale neměl jsem šťastnou ruku na burze...“

Na ta slova pan Slattery okamžitě zvroucněl. Sympatie s nešťastníkem byla vepsána v jeho zracích.

„Stal jste se obětí krachu na Wall Street?“

„To si nechte vypravovat! Ztratil jsem všechno do posledního groše.“

„Totéž u mě,“ pravil pan Slattery a zraněně zamžikal. „Šupem dolů a do ztracena, jako na expresním výtahu. Měl jste nějaké akcie Electric Bond and Share?“

„Bodejť, aby ne...“

„Zač jste je koupil?“

„Sto šedesát sedm...“

„A já za sto šedesát devět! A co Montgomery-Ward?“

„To jsem koupil za sto dvanáct.“

„Přesně tak...“

„A General Motors?“ zvědavě pokračoval pan Gedge.

„Víte co, mluvmе o něčem jiném,“ navrhl pan Slattery.

Na chvíli se odmlčeli, ponořeni ve vzpomínkách na svou finanční kariéru, a pak pan Slattery navázal: „To mám fakt radost, že jsme se zase takhle sešli, pane... jak se vlastně račte jmenovat?“

„Gedge. J. Wellington Gedge. Taky mě moc těší, že jsme se setkali, pane Slattery. Co kdybychom se někde stavili na skleničku.“

Pana Slatteryho ten návrh překvapil a vrátil do původního stavu beznaděje: „Jak na skleničku, vždyť nemáte peníze!“

„Tak mi půjčte,“ řekl pan Gedge.

Nebylo to sice v jeho původním plánu, když vyšel do ulic s pistolí v kapse, ale v hlase jeho společníka bylo cosi, co v panu Slatterym probudilo filantropickou náladu, takové to „*noblesse oblige*“, jak se někdy říká, i podal příteli sto franků.

„Nemohl byste dvě stovky?“

„Jistě,“ neochotně souhlasil pan Slattery.

„Víte co,“ osmělil se pan Gedge, „půjčte mi rovný tisíc, to bude pěkná kulatá sumička...“

Pan Slattery tedy vytasil rovnou tisícovku, ale učinil to nerad. Řekl si v té chvíli, že si nikdy nepomyslel, že loupežné přepadání lidí na ulici by mohlo být tak nevýnosné.

Usadili se v malém útulném baru nedaleko přístavu a pan Gedge se rozpovídal. Již několik měsíců se trápil a toužil poklábosit si od srdce s někým, u koho by našel pochopení. Potřeboval někomu se svěřit se svým neradostným postavením, a teď ho našel. Tento sympatický kasař jistě ochotně vyslechne jeho smutný příběh.

„Jó, milý pane, jak jsem řekl, moje choť má všechny prachy. Já jsem tam jen takový hej-počkej.“

„Opravdu?“

„Jo, je to tak. Otloukánek a pucflek. Dá se dokonce říct, to vůbec nepřeháním, jsem jako ten pták uvězněný v zlaté klícce. Všechno se děje na povel milostivé paní. Já chci žít v Kalifornii, ona si vymyslí Francii. Myslíte, že kdybych měl svoje vlastní peníze, bydlel bych v baráku jako je Château Blissac? Ani náhodou. Byl bych v Glendale v Kalifornii, jako smysluplný a právoplatný občan!“

Pan Slattery se užasle otázal: „Vy bydlíte tady na tom zámku?“

„Jó, pane, to je teď moje bydliště...“

Pan Slattery se nad tou zprávou zamyslel. I když tam jeho nový přítel bydlel jen jako pták ve zlaté klícce, jednalo se o zámek jeho snů a tento objev mu dodal naději. Co se může vyvinout z nové známosti, nebylo vůbec jasné, ale určitě bude dobře, bude-li se tomu dále věnovat.

„No ne, to je zajímavé,“ řekl zdvořile.

„Milostivá se rozhodla pronajmout si zámek! Teda já bych na ten nesmysl nedal ani pětník. Dělá se mi z toho zle. A to není všechno!“

„Není?“

„Není. Víte vy co?“

„Co jestli vím?“

„Co mi řekla dnes ráno, to mě totálně šokovalo. Dovedete si to představit?“

„Co jako?“

„To si nevymyslíte!“

„Jak mám vědět, kručifix, co vám řekla dnes ráno?“ zeptal se pan Slattery, který už nedokázal předstírat zdvořilý zájem. „Myslíte si snad, že jsem byl schovaný pod vaší postelí?“

„Řekla, že se mám stát americkým velvyslancem v Paříži.“

Pan Slattery si o tom pomyslel své.

„To by pro vás asi nebylo...“

„To si pište, že nebylo. Velvyslanci musí nosit uniformy s pumpkama... jako tatrmani!“

„A třírohé klobouky!“

„Třírohé?“

„Určitě, viděl jsem je v kině, v žurnálu. A musí se pořád líbat s Francouzi!“

Až do té chvíle se pan Gedge domníval, že už o pozici velvyslance ve Francii věděl všechno, co bylo třeba vědět, ale teď zjistil, že ty nejhorší stránky velvyslancovy existence mu byly zatím utajeny. Na okamžik byl tím poznáním zcela paralyzován, a pak spustil ničím nespoutaný vodopád zoufalého nářku a odporu.

„Tak to ne, to se nestane! To se prostě nesmí stát, kamaráde! Opatřím si vlastní kapitál, s tím můžu začít, a já se osamostatním, já se budu bránit, bránit a vzdorovat. Svou choť sice bezmezně miluji, ale jsou jisté meze, já k ní půjdu a řeknu jí to z očí do očí, že se jí na to vybodnu a začnu znovu, jako nezávislý podnikatel, a velvyslance dělat nebudu a nebudu! Rovnou jí řeknu, že čím rychleji na to zapomené, tím lepší pro všechny. A pokud jde o Francii, tak se na ni taky vybodnu, koupím si lístek na první loď a odjedu do Kalifornie! Chceš být ve Francii, řeknu jí, buď si, ale já jedu do Glendale, a hotovo!“

Pan Slattery mu byl sice nakloněn, ale měl na paměti praktickou stránku věci. Patřil k tomu druhu lidí, kteří boří vzdušné zámky.

„Ale kde vezmete ten vlastní kapitál?“

Na tuto drobnost pan Gedge ve vzplanutí vášni zapomněl. Planoucí zrak mu pohasl.

„Vy byste mi nepůjčil?“

Pan Slattery tuto možnost odmítl.

„Nepotřebuju víc než deset tisíc. S deseti tisíci můžu začít podnikat a dostat zpátky všechno, oč jsem přišel.“

Pan Slattery prohlásil, že kdyby se mu někdy podařilo dát dohromady deset tisíc dolarů, každou jednotlivou bankovku by osobně políbil.

Pan Gedge dospěl k bolestivému poznání, že Osud je krutě nespravedlivý.

„To není fér!“

„Co jako?“

„Jářku, víte co?“

Pan Slattery ho požádal, aby se přestal vyptávat, jestli ví co.

„To není jen tak, víte co? Vy asi nevíte, že když jsem se ženil, byl jsem velice zámožný člověk.“

„To jste už říkal!“

„Jo, ale ještě jsem vám neřekl, že jsem svou choť přímo zavalil šperky. Teda zavalil... Prostě jsem ji hodně obdaroval. Přišlo to tak na šedesát tisíc dolarů, to nejmíň.“

Pan Slattery to patřičně ocenil. Šedesát tisíc, to už je pěkný balík.

„A představte si, co bych teď mohl s těma šedesáti tisíci dokázat. Co to pro mě znamená.“

„To se rozumí...“

„Řeknu vám,“ pokračoval pan Gedge a chvěl se sebelítostným rozhořčením, „když vidím paní Gedgeovou ověšenou těmi cetkami, začínám chápat, jak se z člověka stane cynik.“

Pan Slattery si hned neuvědomil dosah té poznámky. Zopakoval, že to se rozumí, upil ze své sklínky a pak mu to došlo.

„Říkáte, že ji vídáte ověšenou cetkami? Ona má ty věci u sebe a nosí je?“

„No bodejt!“

„Přímo tady na zámku?“

„Jasně!“

Pan Slattery se na chvílku odmlčel a pak jen tak mimochodem prohodil: „Jistě je má bezpečně uložené v sejfě.“

„Ano, když je zrovna nemá na sobě.“

Trudnomyslně si řekl, že mu ta Julie opravdu chybí. Kdyby mu dosud stála po boku, bylo by maličkovitě instalovat ji na zámek, aby mu zjistila veškeré potřebné informace. Bez její spolupráce nemá šanci.

Byl zde ovšem Oily, který mu nabídl pomoc. Jenže nevěděl, jak by ho seznámil s panem Gedgem a získal pro něho pozvání na zámek. To byl vážný problém. Pan Gedge nebyl žádný génius, ale jistě by zpozorněl, kdyby mu dobře známý kasař a pouliční lupič představil svého přítele, který by se rád podíval do zámku.

S lítostným povzdechem si řekl, že z toho nic nekouká. Ze zarmoucených úvah ho vytrhl pan Gedge, který se zřetelně chystal k odchodu.

„Vy už jdete?“

„Jo, už musím běžet.“

„Kam máte naspěch?“

„To vám povím. Paní Gedgeová dnes odjíždí odpoledním spojem do Anglie a chce se mnou, než vyrazí, probrat celou řadu věcí. Takže se zatím mějte, pane Slattery. Moc mě těšilo.“

Pan Slattery se k tomu nevyjádřil, ani jeho žulový obličej se nepohnul, leč v srdci se bezmezně zaradoval. Doposud jako kdyby ho od země zaslíbené dělil neproniknutelný závoj mlhy, ale pan Gedge jedinou větou tu clonu prorhl a dal zazářit paprsku naděje.

Antická historie zná případ matematika Archimeda, který měl jakýsi neřešitelný problém a pak najednou jej nějak vyřešil, takže radostně vyskočil z vany, právě se totiž koupal, a vyběhl do ulic a vykřikoval „Heuréka! Heuréka!“

Pan Slattery zrovna sice neseděl ve vaně, ale kdyby seděl, i on by vyběhl a patrně by křičel „Heuréka!“, kdyby znal význam toho slova. Neboť i on náhle našel šťastné řešení.

Zatím jen vyběhl do ulic a kvapil k hotelu des Étrangers.

6

Gordon Carlisle dosud dlel v baru. Pan Slattery se přiřítíl k jeho stolu.

„Oily,“ oznámil mu, „je to na dobré cestě. Dokonce je to prakticky hotová věc.“ Pan Carlisle zbystřil sluch, neboť věděl, že jeho přítel nemluví naplano. A zřídka ho popadá takové rozčilení. Pokud se Soup Slattery, ve svém okruhu známý jako nemluvný muž, který si hledí svého, pro něco opravdu nadchne, tak jistě pro něco výjimečného.

„Jaká věc? To, o čem jsme tady mluvili?“

„Jasně. Ten zámek. Mluvil jsem s chlápkiem, který tam bydlí.“

Pan Carlisle ožil: „Jaks to zařídil?“

„Tak, seznámili jsme se,“ vyhýbavě prohlásil pan Slattery, „a zašli jsme si spolu na panáka. A on mi vyklopil, že paní Gedgeová nemá svoje šmuky v bance, ale pěkně doma v nějakém sejfu. Tak to máme v kapse! Ukaž mi sejf, kterej nedokážu otevřít zubama a zavíracím špendlíkem. A to se nijak nevytahuju.“

„Ale...“

„Já vím. Jde o přípravu terénu. Jak to provedeme? Takhle: paní Gedgeová vyplouvá dnes odpoledne do Anglie.“

Víc neřekl a počkal, zda to společník pochopí. A hned viděl, že nepřecenil jeho bystrý mozek. Pan Carlisle pohotově odpověděl: „A já se s ní setkám na lodi.“

„Ovšem.“

„Maličkost.“

„Nejlepší přístup bude, když jí řekneš, že jsi Francouz s nějakým tím titulem a máš styky ve vládě. Ona totiž chce,

aby se ten její stal v Paříži americkým ambasadorem, tak to sfoukni, aby si myslela, že to můžeš podpořit.“

„Bude si myslet, že mám celou vládu v kapse!“

„Oily, tohle je prvotřídní příležitost, musí se ti to podařit. Ten její manžel tvrdí, že to zboží má cenu šedesát tisíc dolarů!“

Oily si lačně olízl rty. I jemu se ještě před chvílí zdálo, že vstup do země zaslíbené mu zůstane uzavřen.

„Nedostanu-li se do zámku do pěti dnů, nejsem už, co jsem býval.“

Nerozvážné dobrodružství mladého milionáře

1

Nádherné počasí, které toho roku činilo St. Rocque naprosto jedinečným, se opakovalo i na druhém břehu kanálu La Manche. Totéž slunce, jež včera zářilo na zahrady obklopující zámek Blissac, dnes kolem čtvrté hodiny odpolední ozařuje zlatým světlem ulice Londýna. Sluneční svit zalévá omnibusy a vozíky pouličních zelinářů, rozsvěcí tváře chodců, koňské hřívy a přilby policajtů.

Jen v ponuré sluji zvané Waterloo Station o tom nic nevědí. Nádraží se podobá důstojné katedrále, kde se ministranti ve volném čase zabývají údržbou parních strojů. Dnes ke koloritu přispívají i hordy propocených cestujících a jejich dětí, vyzbrojených kyblíčky a lopatkami. Nastává prázdninová sezona a tisíce Londýňanů se po způsobu Xenofontovy armády vydaly na cestu k mořskému pobřeží.

U brány, jež zatím davu bránila v přístupu k rychlíku do Yeovilu a dalších západních stanic, pravidelný odjezd v 16:21, stál mladý muž, který se sem svým zjevem vůbec nehodil. Ačkoli nebyl nápadný krasavec, dělal dojem člověka zdravého, radostného a spokojeného. Lišil se tak od davu uštvaných otců, na nichž bylo patrné, že by jim bylo lépe, kdyby byli setrvali ve stavu svobodných mládenců. Strávil v Anglii teprve několik měsíců a teď se bavil pohledem na anglický všednodenní ruch. Podařilo se mu oddělit

od svých nohavic dvě cestující dívky a odevzdat je jejich rodičům. Třetí dítě jménem Rupert se k jeho nohavici přilepilo svým lízátkem, a ani to ho nevyvedlo z dobré nálady.

Jste-li čtenáři společenských rubrik v londýnských denících, museli jste si všimnout zprávy o zasnoubení lady Beatrice Brackenové, jež je ovšem dcerou hraběte ze Stablefordu, a pana Patricka B. Franklyna, proslulého amerického milionáře a sportsmana. Packy přišel na nádraží doprovodit Beatrici, která odjížděla na rodinné sídlo Worbles v hrabství Dorsetském.

Lady Beatrice se teď dostavila na scénu. Prochází davem propocených rodičů a jejich potomků jako vznešená princezna a je tak nadpozemsky krásná, že i ti uštvaní otcové pěti dětí se za ní ohlédnou. Beatrice vždy budí zaslouženou pozornost i na plese Biddlecombského honu, jakož i v královské lóži v Ascotu a mezi prominentními návštěvníky kriketového utkání mezi Etonem a Harrowem na londýnském hřišti Lord's. Mary Mayfairová, společenská redaktorka listu *Fireside Chatter*, podrobně popsala její skvostnou toaletu při nedávné recepci na španělském velvyslanectví, a mnohým čtenářkám se tehdy úžasem zatajil dech.

Nyní však neprožívala svou nejšťastnější chvíli. Cestování vlakem v době předprázdninového návalu nebylo jejím koníčkem. Jestliže bylo skutečně tak nezbytné, aby odjela do otcovského domu, kde se měla zúčastnit nějaké důležité party, měl pro ni otec poslat vůz. Jenže starý pán zřejmě usoudil, že dnešní ceny pohonných hmot to vylučují.

Málokdy se doopravdy usmívala, a tak i teď pozdravila svého snoubence pouhým zachvěním horního rtu.

„Děsná sebranka!“ odsoudila dav rekreatů.

„Já to mám rád,“ namítl Packy. „Pozoruji je a vnikám do duše lidu. Toto je Anglie ve své podstatě. Buldočí nátura. Viděl jsem před chvílí otce, v obou rukou měl po dítěti a s každým dítětem tam ještě byl pes na vodítku a dítě po levici se nějak zamotalo s vodítkem po pravici a dítě

po pravici zase s vodítkem psa po levici a vypadalo to jako naprosto zoufalá situace pro toho chudáka otce. Náramná podívaná, bez jakýchkoli zásahů moderních trendů. Máš nějaká zavazadla?“

„Parker to zařídil.“

„Nepotřebuješ nějaké čtení do vlaku? Ještě mám čas něco ti obstarat.“

„Ne, děkuji, mám knihu.“

„Jaká by to byla?“

„*Červ na kořeni*, od Blaira Egglestona.“

„To je povědomé jméno, mám ho znát?“

„Seznámila jsem vás na výstavě Nové vlny minulý týden.“

„Aha, pamatuji se. Otrapa s nadměrnými licousy.“

Nešťastná poznámka způsobila, že její podrážděnost o něco povyroستla.

„Tak nemluv! Všichni lidé, kteří tomu rozumí, ho pokládají za vedoucího představitele nastupující generace mladých romanopisců.“ Její hlas nebyl nepodobný projevu přísné guvernanky.

„Hlavně ať se nikde nechvástá, že já čtu jeho knihy, protože nic takového nedělám.“

„Ty přece vůbec nečeš!“

„Přečetl jsem všechno od Edgara Wallace.“

„Tak si přečti celého Blaira Egglestona. Jsi opravdu nemožný. Já se snažím, abys něco četl a znal a oceňoval pravé umění, a ty pořád žvaníš jako nekňuba.“

„Promiň,“ pravil Packy. „Úplně s tebou souhlasím.“

Myslel to upřímně. Hanbil se za svůj nevděk; ta dobrá duše se tak snaží ho zušlechtit, a on si toho neváží. Během svých školních let na Yale byl předním členem reprezentačního fotbalového mužstva, ale duchovní stránku dost zanedbával, to si uvědomoval. V oblasti ducha pokládal sám sebe za laciné zboží, a i nyní musel sebekriticky odsoudit nedostatky ve spolupráci se snoubenkou, jež usilovala o jeho zdokonalení.

Lady Beatrice Brackenová fascinovala mladého Franklyna nejen svou krásou, ale hlavně svými vznešenými ideály. Pokud jde o ideály, nikde nenajdete nic podobně vznešeného, o tom se nedalo pochybovat, ani o úpornosti, se kterou tyto ideály předávala svým bližním. Už dokázala značně oblomit jeho bonvivánství a Packy si někdy říkal, že kdyby se tomu opravdu vši silou věnovala, mohla by v něm potlačit nechuť a nedůvěru, s kterou pohlížel na koncerty a umělecké galerie.

Ano, občas se mu zezdálo, že to s tou vznešenou odtažitostí trochu přehání; někdy s ním jednala jako s provinilým sluhou Jamesem, jenž jí při čaji podal vychladlý toast, ale většinou byla prostě nedostižně obdivuhodná a zranil-li ji nedomyšlenou prostořekostí, musel se svíjet hanbou.

„S tím Egglestonem jsem se přerekl,“ vysvětlil své selhání, „měl jsem na mysli jiného chlápka. Teď jsem si vzpomněl, jak na mne při našem setkání zapůsobil svou klidnou elegancí. Musím se co nejdříve seznámit s jeho dílem.“

„Potkala jsem ho dnes náhodou na Bond Street,“ pravila Beatrice, „a zmínila jsem se mu, že teď budeš na chvíli v Londýně sám...“

„Ale kdež...“

„Co tím myslíš?“

„Když ty teď odjedeš, řekl jsem si, že zůstat v Londýně v době, kdy se město proměnilo v tureckou parní lázeň, by bylo chybou. Viděl jsem inzerát na loď k pronajmutí,“ vysvětlil Packy, jenž se doma v Americe náruživě věnoval jachtingu, „pětačtyřicet stop dlouhá jola, v čáře ponoru třicet devět, podél kýlu třináct...“

„Trvám na tom, abys zůstal v Londýně,“ prohlásila Beatrice.

Její prohlášení mělo zřetelně definitivní platnost a Packy zesmutněl, neboť se na tu plavbu těšil.

„Ale proč?“

„Tak zaprvé...“ nedořekla, neboť ji vyrušil spratek jménem

Ernie, který ji kopl do kotníku. V téže chvíli obdržel Packy ránu pěstí mezi lopatky, ten druh rány, kterou svým přátelům a známým udělují muži bodré povahy. Obrátil se a spatřil elegantního mladíka, zelenookého a ostříhaného podle přesně té módy, která tehdy vládla. Mladík se na něho radostně usmíval, ale Packy si na první pohled nedokázal vzpomenout, odkud ho zná. Ale za okamžik už překvapeně vyjekl: „Veek!“

„Packy, kamaráde!“

Osmnáct měsíců je dělilo od posledního setkání v New Yorku, v dobách blažené mladosti, neboli za starých dobrých časů, jak to někdy nazývali. Packy by byl raději, kdyby k tomuto znovushledání došlo o něco později, až vlak s Beatricí opustí nádražní halu, neboť vzpomínky na staré dobré časy nebylo vhodné probírat v její přítomnosti. O tom se už Packy dříve přesvědčil.

Zatím se dívka přestala zabývat péčí o zraněný kotník a Packymu nezbylo než svého dávného druha představit:

„Vikomt de Blissac. Lady Beatrice Brackenová.“

Beatrice ho ocenila krátkým pohledem krásných očí a chladným pokývnutím. Packy hned poznal, že starý dobrý Veek nedošel jejího schválení. Jen málokterý přítel mladého Franklyna se v jejích očích prosadil. Obvykle usoudila, že tento přítel je ještě odpudivější než ten predešlý. Kromě hrstky intelektuálů snášela jen lidi z prostředí místních celebrit, dorsetskou šlechtu. Naproti tomu se Packy snadno přátelil úplně s kýmkoli. Nikdy nevíte, v čí společnosti ho natrefíte; bývali to i profesionální boxeři a podobná cháska. Teď zjistila, že její snoubenec se důvěrně zná s tímto vikomtem, který byl široko daleko známý jako společensky nepřipustný zhýralec, a tak nepolevila ve své snaze připomínat elegantně oděný ledovec.

„Hodně jsme se stýkali v New Yorku, de Blissac tam strávil nějaký čas před několika lety,“ vysvětloval Packy a znělo to trochu jako omluva.

„Tehdy jsme si užívali,“ nevhodně dodal vikomt. „Byl to bohatýrský věk a New York se chvěl v základech...“

Přestal okouzleně civět na krásku a obrátil se ke starému druhu. „Šťastně ses tehdy dostal domů, kamaráde?“ otázal a na vysvětlenou Beatrici s pobaveným úsměvem dodal, že vzpomíná na závěr jejich posledního setkání, kdy Packy vyskočil oknem ilegálního baru, aby unikl dvěma newyorským policajtům.

„Parádní večírek, senzace nezapomenutelná... A pamatuješ, Packy, ten mejdan...“

„Někam dnes odjíždíš?“ spěšně se zeptal Packy.

„Ano... Ale pamatuješ...“

„Kam jedeš?“

„Do St. Rocque. Vlak do Southamptonu mi jede ve čtvrt na pět.“

„Prosím tě,“ ulehčeně řekl Packy, „víš to, že máš namále? Je právě 16:14.“

„Jéje,“ zabědoval vikomt a bleskově zmizel.

Beatrice pak mrazivě přerušila mlčení: „To je neuvěřitelné, s jakými děsnými typy se stýkáš...“

„Veek je naprosto bezúhonný charakter!“

„Slyšela jsem dost o jeho chování a nemohu s tebou souhlasit.“

Zřízení otevřel bránu a cestující zamířili do vagonů. Ve voze první třídy obsadila lady Beatrice volné kupé a snoubenec se postavil na peroně u dveří, aby odháněl vetřelce. Zajisté je zbytečné vysvětlovat, že každé kupé je tam samostatně přístupné z peronu.

Odmlčel se, neboť ho tíživě přepadl akutní záchvat nostalgie po mládí, jež uprchlo v dál, staří Řekové tomu říkali *pothos*, a byl to ovšem záchvat vyvolaný setkáním s druhem, jenž býval součástí onoho uprchlého věku. Ovšemže s tím pocitem bojoval, neboť se to nehodí pro snoubence skvostné ženy, aby nebyl dokonale spokojen se svým údělem. S Veekem prožili pamětihodné chvíle, to je nezpochybnitelný

fakt, ale je to už dávno, a dnes je daleko šťastnějším, totálně polepšeným tvorem, pod osobním dohledem nejkrásnější ženy Anglie.

Aby činem dotvrdil tuto úvahu a zároveň odvrhl všechnu pochybu, chopil se její ručky a vroucně ji stiskl.

„Bude ti to nesmírně prospěšné,“ řekla a Packy si uvědomil, že chvíli nedával pozor, zatímco ona k němu hovořila.

„Promiň,“ řekl, „nějak jsem se zamyslel... Něco jsi říkala?“

„Jenom to, že bych byla ráda, kdyby ses přátelil s hodnotnými lidmi, jako je pan Eggleston. Měl by ses s ním blíže seznámit.“

„Ano, určitě se s ním někdy brzo spojím.“ Odvrátil se, aby se postavil panu Witherspoonovi, příčinlivému maloobchodníkovi, který s manželkou a čtyřmi dětmi (Percy, Bertram, Alice a Daisy) hodlal vstoupit do hájeného kupé. Pohlédl naň tak důrazně, že pan Witherspoon schlípl a odtáhl, následován svou rodinou.

„...ve tři čtvrti na pět,“ řekla Beatrice.

„Jak prosím? Opět jsem přeslechl,“ omluvil se Packy.

„Pan Eggleston tě bude čekat ve tři čtvrti na pět v hale hotelu Northumberland. Zve tě na čaj.“

„Jakže!“

„Pěstuj si ho. Je to nesmírně zajímavý člověk a může ti být velice užitečný.“

Packyho pohledná tvář se zklamaně protáhla.

„Opravdu si myslíš, že musím popíjet čaj s tím zarostlým otrapou?“

„Tak o něm nemluv! Ano, musíš, a čím víc s ním budeš pohromadě, tím víc se zlepšíš a uchráníš se dalších nepravostí.“

Packy se vzepjal: „Nepravosti? Co tím myslíš?“

„Dobře víš, že když tě nebudu mít stále na očích, vbrzku zabředneš do bažiny nepravosti, po které nevyhnutelně následuje hodně horká lázeň.“

„To se musím ohradit...“